

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Veroniky Burianové a soudců Mgr. Aleše Smetanky a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobkyně: **HS LINE, s.r.o.**, IČO 25205692
sídlem Karlovarská 147/22, 350 02 Cheb
zastoupená Mgr. Liborem Duškem, advokátem
sídlem K Nemocnici 2375/2a, 350 02 Cheb

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2024, č. j. 35437/24/5100-00460-804325,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

1. Soud v této věci řešil zákonnost obecně závazné vyhlášky města Cheb (dále jen „*město*“) č. 7/2023, o stanovení koeficientů pro výpočet daně z nemovitých věcí (dále jen „*OZV*“; dostupná na <https://sbirkapp.gov.cz/>). V čl. 2 OZV stanovilo město podle § 12 zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí, ve znění k 1. 1. 2024 (dále jen „*ZDNV*“), pro nemovitosti na celém území města tři místní koeficienty: koeficient 3,0 pro lokality vymezené parcelními čísly pozemků v příloze č. 1 OZV, koeficient 4,0 pro lokality vymezené parcelními čísly pozemků v příloze č. 2 OZV a koeficient 2,0 pro zbývající lokality nevymezené ani v příloze č. 1, ani v příloze č. 2. Nemovitosti žalobkyně podléhaly podle OZV nejvyššímu místnímu koeficientu 4,0.
2. Finanční úřad pro Karlovarský kraj (dále jen „*správce daně*“) vyměřil podle § 13a odst. 2 ZDNV, žalobkyni platebním výměrem ze dne 22. 4. 2024, č. j. 295711/24/2403-00460-402155 (dále jen „*platební výměr*“) daň z nemovitých věcí na zdaňovací období roku 2024. Při stanovení daně vyšel správce daně mj. z místního koeficientu podle § 12 ZDNV stanoveného v OZV. Žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru a platební výměr potvrdil rozhodnutím ze dne 20. 11. 2024, č. j. 35437/24/5100-00460-804325 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“).
3. Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí včasnou a přípustnou žalobu podle § 65 a násl. s. ř. s.

II.

Žaloba a replika

4. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a žalovanému věc vrátil k dalšímu řízení.
5. Žalobkyně tvrdila protiústavnost OZV z důvodu, že město při vydávání OZV zneužilo jemu zákonem svěřenou působnost. Žalobkyně s odkazem na test čtyř kroků dle nálezů pléna Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 63/04, ze dne 27. 7. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 7/21, a ze dne 18. 7. 2023, Pl. ÚS 24/23 (poslední z nich dále jen „*Nález Řepov*“), namítla konkrétně následující.
6. Žalobkyně v žalobě srovnávala své nemovitosti s nemovitostmi třech subjektů: BENKA TRANSPORT s.r.o. (dále jen „*Benka*“), rejman logistics s. r. o. (dále jen „*Rejman*“; dále oba jako „*dopravci na Švédském vrchu*“, oba zatíženi koeficientem 2,0) a LAGARDE SPEDITION spol. s r.o. (dále jen „*Lagarde*“; zatížen koeficientem 3,0). Žalobkyně akcentovala, že tyto tři subjekty mají s žalobkyní shodný předmět činnosti a zatěžují identické veřejné dopravní komunikace v totožné lokalitě. Žalobkyně tvrdila, že všechny srovnávané nemovitosti leží u stejných páteřních silnic, prakticky ve stejné vzdálenosti od centra města i od obou městských obchvatů, nemovitosti nebyly činností města zhodnoceny, ani nebyly součástí revitalizace brownfieldů a nevykazují žádné rozdíly, pokud jde o výdaje města na MHD, na veřejné osvětlení, na veřejnou kanalizaci, údržbu zeleně, cyklostezky a na potlačení negativních sociálně-patologických jevů. Žalobkyně uvedla, že výstavba okružní křižovatky zatěžovala nejen Lagarde, ale i některé vozy žalobkyně, přičemž i v bezprostřední blízkosti areálu žalobkyně v páteřní komunikaci ulice Pražská probíhala od dubna 2024 po několik měsíců komplexní výměna asfaltového povrchu a s tím souvisela značné dopravní omezení. Žalobkyně tvrdila, že není původcem zvýšené zátěže městských komunikací dopravou a že všechny srovnávané subjekty při výjezdu na oba hlavní obchvaty města Chebu (dálnice D6 a jihovýchodní obchvat města) zatěžují nákladní dopravou totožné dopravní tepny jako žalobkyně a tyto páteřní

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

komunikace navíc patří do majetku Karlovarského kraje. OZV tak podle žalobkyně představuje porušení principu rovnosti a zákazů diskriminace podle čl. 1 a 3 LZPS, kdy při přijímání OZV došlo ke zneužití zákonem svěřené působnosti a OZV tak podle žalobkyně nemůže projít tzv. třetím krokem testu.

7. V replice žalobkyně poukázala na to, že míru způsobených externalit nelze měřit porovnáním čistých obrátů jednotlivých společností, že u ní převažuje doprava dálková, s menším množstvím jízd a menším zatížením místních komunikací, že její vozový park splňuje nejpřísnější hlukové normy, neobsahuje sklápěcí vozidla a neprodukuje prašnost nad běžnou míru, že má její provoz komorní ráz na rozdíl od nových areálů průmyslové zóny.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný akcentoval, že orgány finanční správy jsou vázány zásadou legality a nemohou na rozdíl od správních soudů posuzovat zákonnost obecně závazných vyhlášek. K namítané nezákonnosti OZV žalovaný uvedl, že žalobkyně nesporně první dva kroky testu a k třetímu kroku uvedl následující. Každá jedna externalita se nemusí týkat každého provozu v dané lokalitě ve stejné míře. Výdaje na ochranu před negativními externalitami a na jejich kompenzaci nemusí být současné, ale i budoucí a je nutné na ně v rozpočtu obce našetřit. Podle žalovaného se žalobkyně podílí na negativních dopadech, neboť disponuje areálem s plochou skladů 4 000 m² a více než 40 vlastními vozidly (plocha pronajímáná jiným subjektům k parkování není známá). Dopravní omezení při výměně asfaltového povrchu v páteřní komunikaci ulice Pražská mělo trvat pouze jeden měsíc při zachování provozu v obou směrech se sníženou rychlostí provozu. Zatímco výstavba nové okružní křižovatky neležela na trase pro výjezd kamionů žalobkyně z jejích provozoven po severovýchodním obchvatu na dálnici D6, v případě Lagarde stála přímo na trase na severovýchodní obchvat Nižnětagilskou s následným napojením na dálnici D6. Co se týká dopravců na Švédském vrchu, v této lokalitě došlo k navýšení dopravních aktivit až na sklonku roku 2023, což nemohlo být v OZV zákonným způsobem zohledněno. Navíc je lokalita Švédského vrchu součástí intravilánu města, avšak OZV cílila na průmyslové zóny, které jsou bez rozdílů činnosti, jakou v nich jednotlivé společnosti realizují, původci značného zatížení daných lokalit nákladní dopravou. Při srovnání míry způsobených externalit nelze brát v potaz pouze zátěž dopravních tepen, ale i míru zátěže. Město nezneužilo svou působnost při přijímání OZV a OZV není nerozumná. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Vyjádření města

9. Město, které ze své vůle v řízení nevystupovalo jako osoba zúčastněná na řízení, se vyjádřilo k věci na základě výzvy soudu ze dne 25. 6. 2025, č. j. 57 Af 2/2025-68, podáním ze dne 22. 7. 2025 odkazem na své sdělení žalovanému ze dne 2. 9. 2024, které je součástí správního spisu.

V.

Jednání soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

10. Při jednání žalobkyně uvedla, že srovnatelní dopravci v téže lokalitě průmyslové zóny v Chebu (jedné průmyslové oblasti) byli zatíženi různými sazbami daně, ač provozují identickou činnost a zatěžují tytéž komunikace. Zdůvodnění města, pokud jde o rozdílné koeficienty daně, je podle žalobkyně obecné a postrádá odůvodnění, jaké odlišné skutkové okolnosti u jednotlivých dopravců vedly město k významným rozdílům v koeficientech. Podle žalobkyně se srovnávaní autodopravci shodují v předmětu činnosti, lokalitě nemovitostí i využití dopravních tepen. Přitom rozdíly v negativních externalitách vyvolaných jednotlivými dopravci mělo prokázat město. Žalobkyně, s odkazem na mapu lokality prováděnou k důkazu, vysvětlovala, že její nemovitosti jsou umístěny blíže ke hřbitovu než k průmyslovému parku, že Průmyslový park 1 se nachází jen severně od Pražské ulice, že je nutno rozlišovat novou a starou průmyslovou zónu. Nemovitosti žalobkyně se nacházejí na místě původního letiště, odkud se odvíjela výstavba staré průmyslové zóny, kdy rezidenční část města je od (nové i staré) průmyslové zástavby oddělena železnicí. Od druhé světové války vznikala jednolitá stará průmyslová zóna od letiště přes nádraží až po objekty žalobkyně. Stará průmyslová zóna se po roce 2000 na sever rozrostla o novou průmyslovou zónu s jinou kvalitou. Žalobkyně uvedla, že nepřijímá argument, že si město dodatečně uvědomilo zátěž externalitami od Benky a Rejmana, a proto pro následující období jejich koeficient zvýšilo. Město podle žalobkyně přiznalo, že pochybilo, a je bezvýznamné, že napravilo svou chybu pro další rok, neboť následné období není předmětem řízení.
11. Žalovaný uvedl, že rozdílné koeficienty byly městem řádně zdůvodněny. U Lagarde šlo o výstavbu okružní křižovatky, kdy po zrušení tohoto dopravního omezení byl v následujícím období koeficient daně zvýšen. U Benky a Rejmana byly negativní externality rozpoznány až ke konci ročního období, a proto byl koeficient zvýšen až v následujícím období. Žalovaný dodal, že nemůže uvést, co vedlo město u Benky a Rejmana ke změně koeficientu pro další období, mohly to být stížnosti sousedů předmětných subjektů apod.

VI.

Posouzení věci soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, z jakých skutkových či právních důvodů je napadené rozhodnutí správního orgánu nezákonné. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. - takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Žaloba je nedůvodná.
14. Nebylo sporu o tom, že OZV byla platnou a účinnou součástí právní řádu České republiky a žalovaný tak mohl posuzovat pouze to, zda byla správcem daně v případě žalobkyně správně aplikována (viz např. body 33, 37 až 40 napadeného rozhodnutí).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

15. Jádrem sporu byla zákonnost OZV, kterou město stanovilo podle § 12 ZDNLV pro nemovitosti vlastněné žalobkyní s účinností od 1. 1. 2024 místní koeficient ve výši 4,0. Tuto zákonnost nebyl žalovaný oprávněn posuzovat. Žalobkyně měla OZV za diskriminační, a tudíž nezákonnou, přičemž podle čl. 95 odst. 1 Ústavy požadovala, aby soud posoudil soulad OZV se zákonem a vyslovil její neaplikovatelnost (srov. bod 65 Nálezu Řepov).
16. Ze správního spisu vyplývá, že OZV byla přijata usnesením č. 150/10/2023 zastupitelstva města dne 21. 9. 2023 s účinností od 1. 1. 2024.
17. Čl. 95 odst. 1 Ústavy stanoví, že soudce je při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou.
18. Soud se při posuzování zákonnosti vydané obecně závazné vyhlášky držel ustálené rozhodovací praxe při posuzování zákonnosti podzákonných právních předpisů (srov. např. bod 32 Nálezu Řepov), která aplikuje test čtyřmi kroky: 1) přezkum pravomoci zastupitelstva obce vydat obecně závaznou vyhlášku, 2) zkoumání, zda se obec při vydání obecně závazné vyhlášky nepohybovala mimo zákonem vymezenou věcnou působnost, 3) zkoumání, zda obec nezneužila zákonem svěřenou pravomoc a působnost, a 4) zkoumání, zda obec přijetím napadeného ustanovení nejednala zjevně nerozumně.
19. Čl. 104 odst. 3 Ústavy zakládá zastupitelstvu obce pravomoc v mezích své působnosti vydávat obecně závazné vyhlášky. Podle § 35 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „zákon o obcích“) patří do samostatné působnosti obce mj. záležitosti, které do samostatné působnosti obce svěří zákon. Podle § 10 písm. d) zákona o obcích může obec ukládat v samostatné působnosti obecně závaznou vyhláškou povinnosti, stanoví-li tak zvláštní zákon. Vydávat obecně závazné vyhlášky obce je podle § 84 odst. 2 písm. h) zákona o obcích vyhrazeno zastupitelstvu obce.
20. § 12 odst. 1 ZDNLV stanoví, že obec může obecně závaznou vyhláškou stanovit jeden místní koeficient ve výši v rozmezí 0,5 až 5,0 pro všechny nemovité věci s výjimkou pozemku zařazeného ve skupině vybraných zemědělských pozemků, trvalých travních porostů nebo nevyužitelných ostatních ploch nacházející se na území a) celé obce, nebo b) jednotlivé části obce.
21. Podle § 12 věty první ZDNLV ve znění účinném ke dni vydání OZV platilo, že obec může obecně závaznou vyhláškou pro všechny nemovité věci na území celé obce nebo pro všechny nemovité věci na území jednotlivé části obce stanovit jeden místní koeficient ve výši v rozmezí 1,1 až 5, přičemž koeficient musí být stanoven s přesností na jedno desetinné místo.
22. V posuzované věci byla zastupitelstvu města dána pravomoc a věcná působnost vydat OZV, již stanovilo pro stanovené nemovité věci místní koeficient ve výši 4,0. Město mělo pravomoc k vydání OZV a nepřekročilo zákonné meze své věcné působnosti. Podle zápisu z jednání zastupitelstva města dne 21. 9. 2023 přijalo v souladu s § 87 zákona o obcích zastupitelstvo OZV za přítomnosti 29 zastupitelů z celkem 29, kdy pro přijetí hlasovalo 21 zastupitelů a 8 zastupitelů se zdrželo hlasování. V souladu s § 12 zákona o obcích ve spojení s § 2 odst. 1 a § 4 odst. 1, 2 zákona č. 35/2021 Sb., o Sbírce právních předpisů územních samosprávních celků a některých správních úřadů, nabyla OZV platnosti dne 25. 9. 2023 zveřejněním ve Sbírce právních předpisů územních samosprávních celků a některých správních úřadů a účinnosti dne 1. 1. 2024. U prvních dvou kroků algoritmu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

přezkumu obecně závazné vyhlášky, které soud zkoumá i bez návrhu, tedy OZV obstála. Žalobkyně v tomto směru v žalobě ostatně nic nenamítala.

23. Při aplikaci třetího kroku algoritmu soudního přezkumu OZV vycházel soud z Nálezu Řepov, kde Ústavní soud řešil obdobnou obecně závaznou vyhlášku obce, jíž byl pro jmenovitě určené pozemky zvýšen místní koeficient daně (srov. bod 3 Nálezu Řepov). V souladu s obecnými východisky v bodě 41 Nálezu Řepov bylo tedy na soudu, aby v mezích žalobních námitek zkoumal, zda město při vydávání OZV flagrantně nezneužilo zákonem jemu svěřenou působnost, což znamená hodnocení, zda město: a) výkonem moci v zákonem svěřené oblasti nesledovalo účel, který není zákonem aprobován, nebo b) neopomenulo relevantní úvahy při přijetí OZV, nebo c) nepřihlíželo k nerelevantním úvahám. Při hodnocení případného opomenutí relevantních úvah při přijímání OZV byl soud oprávněn v mezích žalobních námitek zkoumat, zda město vzalo v potaz existenci jiných ustanovení ZDNV a čl. 11 odst. 5 LZPS, dle kterého lze daně a poplatky ukládat jen na základě zákona, a čl. 1 a čl. 3 LZPS zakotvující princip rovnosti a zákaz diskriminace. Dovoleným účelem městem zvoleného koeficientu mohla být diferenciace jednotlivých podnikatelských aktivit podle toho, nakolik fakticky negativně působí na obec, tak, aby mohly být obci negativní vlivy kompenzovány jejich původci (viz body 49, 51 a 52 Nálezu Řepov). Ústavní soud obecně aproboval zatížení zvýšeným koeficientem opřené o objektivní a racionální důvody spočívající v negativních externalitách podnikání v určitých částech obce, jímž chce obce takové negativní externality řešit a občanům obce kompenzovat. Obec smí individualizací výše daně z nemovitosti sledovat účel efektivně zohlednit nerovné zatížení společného prostoru a sdílené infrastruktury v obcích a městech (viz body 43 až 45, 62 a 66 Nálezu Řepov). Ústavní soud konstatoval, že správní soud je oprávněn posoudit všechny individuální okolnosti případu včetně toho, zda obec zařazením některé nemovitosti do textu vyhlášky nejednala libovolně či diskriminačně (viz bod 65 Nálezu Řepov).
24. Při přezkumu daňových předpisů jsou soudy zdrženlivější. Záležitosti optimálního daňového zatížení patří mezi otázky, jejichž řešení vyplývá ze společenského konsensu, preferencí, hodnot obyvatelstva, mentality obyvatelstva, tradicí atd. Převod politické rozpravy do podoby daňového zákonodárství je úkolem politické reprezentace vzešlé z voleb. Je jen na zákonodárci, aby určil potřebnost stanovení určité daně, její výši a podmínky. Limitem zákonodárce je však mj. zákaz svévole a zásada rovnosti podle čl. 1 a čl. 3 LZPS. V oblasti daňové je třeba požadovat, aby zákonodárský orgán podložil svoje rozhodnutí objektivními a racionálními kritérii. Jestliže se tak stalo, není určení diferencovaných daní pro různé poplatníky stavem, který by bylo možno označit jako protiústavní nerovnost, a naopak. Tato východiska přeneseně platí i pro místní samosprávy využívající zákonného oprávnění stanovit koeficient pro vymezené nemovité věci v § 12 odst. 1 písm. b) ZDNV. Vyšší daňové zatížení jen určitých nemovitostí s odůvodněním, že jde o kompenzaci negativních externalit, je zákonem aprobovaný cíl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2025, č. j. 1 Afs 82/2025-33, body 34 až 37).
25. V třetím kroku algoritmu soudního přezkumu OZV byl soud vázán žalobními námitkami (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.). Ve vztahu k čtvrtému kroku algoritmu soudního přezkumu žalobkyně v žalobě ničeho nenamítala.

26. Při přezkumu, zda obec nezneužila zákonem svěřenou pravomoc a působnost tím, že zvolila v OZV diskriminační regulaci, vycházel soud ze správního spisu a listin tam obsažených, na něž odkazovali účastníci.
27. Podle důvodové zprávy návrhu OZV ze dne 12. 9. 2023 (dále jen „*Důvodová zpráva*“), jež je součástí správního spisu a citována na str. 40 napadeného rozhodnutí, stanovilo město zvýšené místní koeficienty v určitých lokalitách z důvodu, že: (a) tyto lokality vyžadují zvýšené výdaje města na úklid a údržbu komunikací vzhledem k jejich zvýšenému zatížení dopravou snižujícím jejich životnost, a (b) tyto lokality vyžadují zvýšené výdaje města na zajištění městské hromadné dopravy, veřejného osvětlení, potlačování sociálně patologických jevů, provozu kanalizačního řádu na odvod srážkových vod a s tím souvisejících retenčních nádrží.
28. V rámci jednání zastupitelstva města, před přijetím OZV, starosta města k důvodu, proč některé lokality byly zatíženy koeficientem 3,0 a jiné koeficientem 4,0, uvedl, že vyšší koeficient byl aplikován u průmyslového parku, protože vyžaduje vyšší náklady na obsluhu a má výrazně nižší přínos. Pokud jde o zařazení staré průmyslové zóny v Dolních Dvorech do lokality s vyšším koeficientem, zahrnující novou průmyslovou zónu v Hradišti, starosta uvedl, že ve staré průmyslové zóně byla vybudována cyklostezka, vyžaduje úklid, jezdí tam autobus, je zde poměrně velká ubytovna zahraničních dělníků a je zatížena kamionovou dopravou (viz zápis z jednání zastupitelstva).
29. Město ve sdělení žalovanému ze dne 2. 9. 2024, které je součástí správního spisu, konstatovalo, že část města je tvořena Městskou památkovou rezervací Cheb, že předmětné lokality se nacházejí v pásmu stupně II.B přírodních léčivých zdrojů lázeňského místa Františkovy Lázně a že zvýšený koeficient má kompenzovat zvýšenou fiskální zátěž města. Kritériem výběru lokalit se zvýšeným místním koeficientem bylo to, zda zde sídlí obchodní společnosti nebo jsou zde realizovány činnosti, které jsou zdrojem významného dopravního zatížení, nákladů města ve vztahu k údržbě veřejné zeleně, osvětlení, dopravní obslužnosti včetně zajištění městské hromadné dopravy, budování a následné údržbě infrastruktury (např. vybudování cyklostezky pro zaměstnance), a zda jde o lokality se zvýšenou kriminalitou či výskytem sekundárních sociálně patologických jevů ve městě. Občané se na město obrátili peticí zabývající se rozšiřování průmyslové zóny, zvýšenou kriminalitou zahraničních pracovníků, jejichž počet se za poslední 3 roky téměř zdvojnásobil a kteří nemají ve městě trvalý pobyt, město nemá příjem z jejich daní z příjmů, ač vynakládá značné prostředky na zajišťování komunálních služeb pro ně. Většina společností činných v těchto lokalitách vzhledem ke svému sídlu neodvádí daň z příjmů městu. Město takto určilo dvě nejvíce zatěžující lokality s průmyslovými parky a průmyslovými územími: Průmyslový park Podhrad Jih, území Svatý Kříž, Průmyslový park u hřbitova, průmyslové území naproti Průmyslovému parku Cheb I s koeficientem 3,0 (dále jen „*Lokalita 1*“) a Průmyslový park Cheb I a Průmyslový park Cheb II s koeficientem 4,0 (dále jen „*Lokalita 2*“). Nižší zvýšený koeficient byl vysvětlen městem tím, že (i) v Lokalitě 1 došlo investicemi soukromých subjektů k významné revitalizaci brownfieldů, včetně likvidace zátěží původních výrobních areálů, a revitalizace nebyla ke dni zpracování vyhlášky dokončena a neumožňovala tak vlastníkům nemovitých věcí dosažení optimálního ekonomického výnosu, a tím, že (ii) zde bylo omezení dopravy na jihovýchodním obchvatu města č. II/214 v důsledku výstavby okružní křižovatky v době od 18. 4. 2023 do 13. 6. 2024. K lokalitě Švédského vrchu město uvedlo, že tamní zvýšení dopravních aktivit nastalo až koncem roku 2023 (proto nemohlo být z časových důvodů

promítnuto do OZV), že je součástí intravilánu města a nikoli průmyslovou zónou. Dodalo, že regulace OZV cílila na průmyslové zóny, které jsou bez rozdílu činnosti, jakou v nich jednotlivé společnosti realizují, původci značného dopravního zatížení nákladní dopravou zatěžující životní prostředí.

30. Podstata žalobní argumentace spočívala v tvrzené diskriminaci žalobkyně. Takové námitky obecně mohou být při soudním přezkumu obecně závazných vyhlášek obcí relevantní, jelikož, jak již bylo výše uvedeno, v rámci třetího kroku algoritmu soudního přezkumu musí soud v mezích žalobních námitek zkoumat, zda při srovnání s jiným srovnatelným případem odpovídá koeficient zvolený pro určitou část území obce faktickým negativním externalitám majícím původ v této části území obce. Zvýšený koeficient má totiž kompenzovat to, že v daném území je společný prostor negativně zatížen více než jinde, příp. že je využíván způsobem, který zatěžuje sdílenou infrastrukturu více než jinde. Jednalo-li by město při takovém stanovení koeficientu daně libovolně nebo diskriminačně, jeho regulace v OZV by nemohla v soudním přezkumu obstát.
31. Žalobkyně obecně ve vztahu k nerovnému zacházení namítala, že její nemovitosti byly zařazeny do Lokality 2 s koeficientem 4,0, ač se neliší od určitých nemovitostí zařazených do Lokality 1 s koeficientem 3,0, případně do území s koeficientem 2,0. Konkrétně žalobkyně odkazovala na tři konkrétní případy své diskriminace. Jádrem žalobní argumentace byla úvaha, že město pominulo ve svých úvahách o výši koeficientu imperativ rovného zacházení a zákazu diskriminace.
32. Město tvrdilo, že zvýšenými koeficienty zatížilo jen průmyslové parky, a to s ohledem na negativní externality, které průmyslové parky jako celky vyvolávají a které budou zvýšenou daní občanům kompenzovány. Šlo o Průmyslový park Podhrad Jih, území Svatý Kříž, Průmyslový park u hřbitova, průmyslové území naproti Průmyslovému parku Cheb I, Průmyslový park Cheb I a Průmyslový park Cheb II. Město jasně vymezilo kritéria, která ho vedla k určení, které části území zahrne do toho kterého území s místním koeficientem 2,0, resp. 3,0, příp. 4,0. Město nevymezilo váhu jednotlivých kritérií. Žalobkyně nenamítala, že by městem zvolená kritéria stanovení místního koeficientu nesledovala zákonem dovozený účel, resp. byla nerozumná, nebo že by město přihlédlo k nerelevantním úvahám. Město uvedlo, že vyšší koeficient stanovilo výlučně pro průmyslová území, které jako celky (nikoli jejich jednotlivé části) vytvářejí negativní externality, které mají být zvýšenou daní kompenzovány. Proto by mohl soud učinit závěr, že místní koeficient určený městem pro nemovitosti žalobkyně byl pro svůj diskriminační charakter nezákonný, jen tehdy, zjistil-li by skutkově srovnatelný případ, u něhož byl bez legitimního důvodu uplatněn příznivější postup. Teoreticky by tak mohlo jít o následující případy: Nemovitosti žalobkyně nejsou součástí průmyslového parku, do něhož byly v OZV zařazeny, *nebo* v tomto průmyslovém parku jsou nemovitosti, které do něj bez legitimního důvodu nebyly v OZV zařazeny a byly zatíženy nižším koeficientem, *nebo* jiný průmyslový park byl zatížen nižším daňovým koeficientem, ač byl z hlediska městem zvolených kritérií původcem obdobné míry negativních externalit, *nebo* celek určitého území představoval obdobné zatížení negativními externalitami, aniž by byl v OZV zařazen mezi průmyslové parky se zvýšeným daňovým koeficientem. Břemeno tvrzení i břemeno důkazní v tomto směru tížilo žalobkyni.
33. Není sporu o tom, že ve všech třech případech namítaných žalobkyní se jednalo o nemovitosti regulované v OZV a byl zde městem stanoven nižší místní koeficient. Pro

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

procesní úspěch žalobkyně však toto nepostačovalo – bylo ještě nezbytné, aby žalobkyně prokázala, že jde o případy nemovitostí srovnatelných s jejími nemovitostmi, kterým byl stanoven nižší místní koeficient bez legitimního důvodu. Zjištění, zda byla určitá nemovitost srovnatelná s nemovitostmi žalobkyně, bylo lze učinit jen srovnáním všech kritérií vymezených městem pro určení místního koeficientu. Jiná srovnávací kritéria nemohla být relevantní, protože, jak bylo výše zdůrazněno, aplikaci právě těchto (všech) kritérií žalobkyně v žalobě nespороvala. Soud tedy při posouzení srovnatelného postavení vycházel právě a jen z porovnání těch kritérií, která byla městem vymezena jako důvod přijatého řešení.

34. Město v OZV do území se zvýšenými místními koeficienty zařadilo průmyslové parky a zóny na území města. Město odůvodnilo, jak je výše popsáno, výběr území se zvýšenými koeficienty těmito kritérii: (i) bez rozdílu činnosti, jakou v nich jednotlivé společnosti realizují, značné zatížení nákladní dopravou zatěžující životní prostředí, dopravou zvýšená zátěž komunikací, zvýšené výdaje města na úklid a údržbu nadměrně zatěžovaných komunikací, (ii) zvýšené výdaje města na komunální služby (údržba veřejné zeleně, dopravní obslužnost a MHD, osvětlení, potlačování kriminality a sekundárních sociálně patologických jevů v důsledku překotného zvýšení počtu zahraničních pracovníků, kanalizace, budování a následná údržba infrastruktury). Aplikací těchto kritérií rozdělilo město průmyslové parky a zóny do dvou sazeb zvýšeného místního koeficientu podle míry zatížení (Lokalita 1 a 2). Město vysvětlilo, že Švédský vrch do Lokalit 1 a 2 nezařadilo, protože tamní zvýšení dopravních aktivit nastalo až po vydání OZV koncem roku 2023 (proto nemohlo být z časových důvodů promítnuto do OZV), je součástí intravilánu města a nikoli průmyslovou zónou jakožto původcem značného zatížení nákladní dopravou. Město nezařadilo všechny průmyslové parky a zóny na území města do jednotné sazby zvýšeného místního koeficientu, ale diferencovalo ji do dvou výší. Důvodem pro zařazení některých průmyslových parků a zón do nižšího zvýšeného místního koeficientu 3,0 (Lokalita 1) bylo: (a) významná revitalizace brownfieldů z cizích zdrojů bez fiskální zátěže města, neumožňující prozatím dosažení optimálního ekonomického výnosu, (b) omezení dopravy na jihovýchodním obchvatu města č. II/214 v důsledku výstavby okružní křižovatky v době od 18. 4. 2023 do 13. 6. 2024.
35. Soud konstatuje, že žalobkyně v žalobě netvrdila, že její nemovitosti nejsou součástí průmyslového parku, do něhož byly v OZV zařazeny. Žalobkyně ani netvrdila, že v tomto průmyslovém parku jsou nemovitosti, které do něj nebyly v OZV zařazeny a byly tak zatíženy nižším koeficientem (žalobkyně netvrdila, že by některý z jí specifikovaných třech subjektů sídlil ve stejném průmyslovém parku jako ona). Žalobkyně ani netvrdila, že jiný průmyslový park byl zatížen nižším daňovým koeficientem, ač byl z hlediska městem zvolených kritérií původcem obdobné míry negativních externalit (žalobkyně v žalobě neargumentovala žádným průmyslovým parkem zatíženým nižším koeficientem, nýbrž konkrétními nemovitostmi). Žalobkyně ani netvrdila, že celek určitého území představoval průmyslový park spojený s obdobným zatížením negativními externalitami, aniž by byl v OZV zařazen mezi průmyslové parky se zvýšeným daňovým koeficientem (žalobkyně v žalobě neargumentovala žádným faktickým průmyslovým parkem pomínutým v OZV pro území se zvýšeným daňovým koeficientem, nýbrž konkrétními nemovitostmi). Žalobkyně pochopitelně nic z toho ani neprokázala. Břemeno tvrzení i břemeno důkazní v tomto směru tížilo žalobkyni.

36. Proto byla žaloba nedůvodná, protože argumentačně mířila mimo relevantní skutečnosti, které by byly s to založit pochybnosti o diskriminaci žalobkyně.
37. I kdyby však bylo na místě srovnávat nejen průmyslové parky jako celky (tedy uvažovat nad rámec odůvodnění města), nýbrž i jednotlivé nemovitosti, i v takovém případě by žaloba nebyla důvodná. I v takovém případě by totiž bylo možno učinit závěr o srovnatelnosti případů jen *porovnáním všech kritérií vymezených městem pro určení místního koeficientu* u žalobkyně a srovnávaného případu.
38. Pokud jde o dopravce na Švédském vrchu, město racionálně vysvětlilo, proč jejich nemovitosti nezatížilo zvýšeným koeficientem. Uvedlo, že jde o území mimo průmyslové parky a zóny a že OZV cílilo na průmyslové zóny bez rozdílu činnosti, jakou v nich jednotlivé společnosti realizují, a odůvodnilo to jejich negativními dopady. Jakkoli je tento závěr obecný, ob stojí, protože je obecně známo, že občané dotčení provozem nákladních aut (v blízkosti průmyslových areálů a příjezdových cest k nim), jsou nadměrně zatěžováni otřesy, hlukem, prašností a emisemi z dopravy těžkých nákladních vozidel, která navíc způsobují i poškození domů občanů, jakož i veřejné infrastruktury (vozovky a chodníků). Otřesy, hluk a prašnost negativně působí na zdraví místních obyvatel. Je též obecně známo, že nadměrná nákladní vozidla zhoršují i plynulost a bezpečnost silničního provozu. Zvýšenou dopravní zátěž přináší i každodenní dojíždění zaměstnanců průmyslových areálů. Provoz těchto areálů pak klade vysoké nároky na technickou infrastrukturu obce (zejména na kapacitu zdrojů pitné vody, čištění odpadních vod, veřejného osvětlení apod.). Navíc nebylo sporu o tom, že část města je tvořena městskou památkovou rezervací a že se předmětné lokality nacházejí v ochranném pásmu přírodních léčivých zdrojů lázeňského místa Františkovy Lázně, tudíž jde o území zasluhující zvlášť intenzivní ochranu. Pokud tedy město vyhodnotilo, že podstatnou příčinou jmenovaných negativních dopadů jsou průmyslové areály nacházející se na okraji jejího území, nejde o závěr zjevně nedůvodný. Zvýšenou daní mají být kompenzovány některé dopady průmyslových areálů na obec a její obyvatele.
39. Město vysvětlilo, že Švédský vrch do území se zvýšeným místním koeficientem nezařadilo, protože není součástí žádné průmyslové zóny a je součástí intravilánu města. Město akcentovalo, že se zabývalo i tím, zda tamní dopravci ve skutečnosti nepůsobí obdobné zatížení nákladní dopravou, jako kdyby byli součástí průmyslové zóny. Město však dospělo k závěru, že tomu tak není, neboť na Švédském vrchu provozovaná nákladní doprava (slovy města: *dopravní aktivity a negativní jevy související s dopravní obslužností území*) vzhledem ke svému rozsahu nedosahuje intenzity srovnatelné s průmyslovými parky na okraji města. Proti těmto závěrům žalobkyně v žalobě vůbec nebrojila. Žalobkyně městem vymezený důvod pro nezařazení dopravců na Švédském vrchu do území se zvýšeným místním koeficientem vůbec nezpochybovala, a proto dopravci na Švédském vrchu (provozující činnost mimo průmyslové parky) nemohli představovat srovnatelný případ s žalobkyní.
40. Ve vztahu k Lagarde nebylo sporu o tom, že jak nemovitosti žalobkyně, tak i nemovitosti Lagarde jsou součástí průmyslových parků na území města. Město však vysvětlilo, proč lokalitu Průmyslového parku Podhrad Jih, kde jsou nemovitosti Lagarde, v souladu s přijatými kritérii zařadilo do lokalit se zvýšeným místním koeficientem, avšak zvolilo nižší ze zvýšených koeficientů v sazbě 3,0. Tento krok odůvodnilo město tím, že byla omezena dopravní dostupnost tohoto parku v důsledku omezení dopravy na jihovýchodním obchvatu města č. II/214 v době od 18. 4. 2023 do 13. 6. 2024. Soud dodává,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

že omezením dopravy logicky musela klesnout zátěž komunikací a všechny ostatní negativní externality související s dopravou. Nižší ze zvýšených místních koeficientů se tedy jeví racionálním řešením. Proti těmto závěrům žalobkyně v žalobě vůbec nebrojila. Soud postrádal jakékoli konkrétní údaje v žalobním tvrzení, že „výstavba okružní křižovatky zatěžovala též některé vozy žalobkyně“. Žalobní tvrzení o dopravním omezení, které nastalo *po* vydání OZV (v Pražské ulici od dubna 2024), nemohlo být bez dalšího důvodem nezákonnosti OZV vzhledem k časovému ukotvení dopravního omezení.

41. Žalobkyně v žalobě ani netvrdila ničeho konkrétního k tomu, zda a v jaké míře ona sama i dopravci na Švédském vrchu a Lagarde provozem své nákladní dopravy zatěžují životní prostředí a komunikace a způsobují výdaje města na úklid a údržbu nadměrně zatěžovaných komunikací. Jelikož žalobkyně netvrdila žádné konkrétní skutečnosti mající vliv na tato skutková zjištění, nebylo lze podíl žalobkyně, dopravců na Švédském vrchu a Lagarde na uvedených negativních externalitách porovnat. Totéž lze uvést k dalšímu konkrétnímu kritériu zvolenému městem, a to ke zvýšeným výdajům města na komunální služby (údržba veřejné zeleně, dopravní obslužnost a MHD, osvětlení, potlačování kriminality a sekundárních sociálně patologických jevů v důsledku překotného zvýšení počtu zahraničních pracovníků, kanalizace, budování a následná údržba infrastruktury). Žalobkyně tak neprokázala závěr o tom, že je ve srovnatelné situaci jako dopravci na Švédském vrchu a Lagarde.
42. Soud nepřehlédl, že žalobkyně argumentovala tím, že dopravci na Švédském vrchu a Lagarde mají obdobný předmět podnikání (nákladní doprava) jako žalobkyně. Avšak skutečnost, že dopravci na Švédském vrchu a Lagarde mají živnostenské oprávnění k výkonu stejné činnosti jako žalobkyně, neznamená, že by jejich vlivy na sdílený prostor města a komunální výdaje města měly být bez dalšího srovnatelné jako u žalobkyně. Žalobkyně tím pomíjela legitimní účel regulace místním koeficientem, který zvolilo město – kompenzovat negativní externality vzniklé v důsledku podnikatelských provozů v průmyslových parcích. V místní působnosti OZV mohou podnikat ve stejném oboru různé subjekty, aniž musí být původci srovnatelné zátěže sdíleného prostoru a srovnatelné odčerpávat komunální služby.
43. Žalobkyně dále specifikovala komunikace, které dopravci na Švédském vrchu a Lagarde využívají. V závěru žaloby uvedla, že ona, Lagarde a dopravci na Švédském vrchu zatěžují identické veřejné dopravní komunikace. Tato tvrzení však byla příliš obecná a podle umístění předmětných nemovitostí se to ani nejeví jako zřejmé. Žalobkyně ani skutkově netvrdila ničeho k rozsahu zátěže komunikací ze své strany a Lagarde a dopravců na Švédském vrchu, jak bylo výše podrobně rozebráno. Soud znovu poukazuje i na to, že zátěž komunikací byla jen jedním, nikoli jediným, důvodem regulace průmyslových parků v OZV.
44. Žalobní námitka, že zvýšený místní koeficient nebyl zaveden na (celá) katastrální území, byla v základu shledána jako neopodstatněná již v Nálezu Řepov (srov. např. jeho body 44 a 66).
45. Pokud žalobkyně uvedla, že žalobkyně, Lagarde a dopravci na Švédském vrchu leží u stejných páteřních silnic a ve stejné vzdálenosti od obou městských obchvatů, nešlo o konkrétní (určité) skutkové tvrzení, ke kterému by soud mohl přijmout skutkové zjištění. Žalobkyně ani nevysvětlila, proč by vzdálenost od páteřních silnic, centra města a obou městských obchvatů, i kdyby byla zjištěna a byla by stejná, měla mít vliv na kritéria

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

místního koeficientu stanovená městem při přijetí OZV, resp. jaký konkrétní vliv by to měl být. Nešlo totiž o kritérium, které by město pro tvorbu OZV aplikovalo. Tvzení žalobkyně v replice, že Benka a Rejman „*v dané lokalitě působí za použití totožné infrastruktury a generují obdobný typ dopravní zátěže*“, bylo zcela obecné.

46. Žalobkyně dále tvrdila, že téměř veškeré „páteřní komunikace“, které jsou autodopravci zatěžovány, nepatří městu, ale Karlovarskému kraji. Žalobkyně pomíjela především to, že kritériem města pro stanovení místních koeficientů nebyla jen míra zatěžování komunikací, nýbrž šlo pouze o jedno z aplikovaných kritérií. Dále žalobkyně pominula, že město v Důvodové zprávě ve vztahu ke komunikacím neargumentovalo nutností údržby „páteřních komunikací“ (v majetku kraje), nýbrž náklady vynaloženými na úklid a údržbu komunikací užívaných v souvislosti s průmyslovými parky. Tvzení žalobkyně, že městské komunikace významněji mohou zatěžovat „nové“ podnikatelské subjekty na Průmyslovém parku I či obchodní řetězce v centru města nebo velké průmyslové areály v nové průmyslové zóně než dlouholetí provozovatelé autodopravy, postrádalo jakákoli konkrétní skutková tvrzení a bylo příliš obecné na to, aby mohlo řešení zvolené městem zpochybnit.
47. Soud dodává, že žalobní argumentace poukazující na diskriminaci dopravců na Švédském vrchu ve vztahu k Lagarde, na diskriminaci O. K. a ROLINE INTERNATIONALE SPEDITION s. r. o. nemohla být opodstatněná, neboť žalobkyni nepříslušelo namítat porušení cizích veřejných subjektivních práv. Namítala-li žalobkyně, že BuchArt s.r.o. a R. M. mohou pociťovat zvýhodnění, nenabídla k tomu žádné konkrétní tvrzení propojující to s tvrzenou nezákonností OZV a zásahem do svých veřejných subjektivních práv.
48. Jelikož žalobkyně neprokázala, že byla ve srovnatelném postavení jako dopravci na Švédském vrchu a Lagarde, nemohl soud dospět k závěru o diskriminaci žalobkyně či nerovném zacházení s žalobkyní. Žalobkyně neprokázala, že činnost dopravců na Švédském vrchu a Lagarde fakticky negativně působila na město srovnatelně jako činnost žalobkyně tak, aby důsledky činnosti dopravců na Švédském vrchu v podobě zatížení společného prostoru a sdílené infrastruktury musely být městu kompenzovány stejně jako v případě žalobkyně. Libovůle města byla vyvrácena vysvětlením města, proč území využívané dopravci na Švédském vrchu do lokalit se zvýšeným koeficientem nezařadilo a proč zatížilo Průmyslový park Podhrad Jih, kde má nemovitosti Lagarde, nižším ze zvýšených koeficientů.
49. K tvrzení žalobkyně při jednání soudu, že město přiznalo, že pochybilo při nezařazení nemovitostí Benky a Rejmana do území se zvýšeným daňovým koeficientem, soud uvádí, že žádné takové prohlášení města z obsahu spisu nevyplývá.
50. Soud shrnuje, že město poskytlo racionální důvody, proč stanovilo vyšší daňový koeficient pro průmyslové parky i proč některým z nich snížilo zvýšený daňový koeficient. Žalobkyně neprokázala, že její nemovitosti nejsou v průmyslovém parku, že Benka a Rejman jsou ve srovnatelném průmyslovém území, ani nespороvala důvody města, proč nemovitosti Benky a Rejmana za průmyslový park nepovažovalo a proč Průmyslovému parku Podhrad Jih zvýšený koeficient snížilo. Žalobkyně ani konkrétně netvrdila a neprokázala konkrétní vliv svého provozu a provozů Lagarde a dopravců na Švédském vrchu podle všech kritérií rozhodných při přijetí OZV tak, aby mohly být tyto vlivy porovnány a mohlo tak být zjištěno, zda jde o srovnatelné situace. Soud akceptoval, žalobkyni v žalobě nespороvané, odůvodnění města, že vliv podnikatelské činnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

dopravců na Švédském vrchu, sídlících v rámci intravilánu města, nebyl vzhledem k nižšímu stupni dopravní zátěže v době přijetí OZV tak zatěžující jako negativní vlivy působené podnikáním v průmyslových parcích (kde podniká žalobkyně), resp. že doprava u sídla Lagarde v jednom z průmyslových parků (odlišného od toho, kde působí žalobkyně) byla dopravními opatřeními omezena a tudíž ho stíhá jen nižší ze zvýšených místních koeficientů. Závěr, že z tohoto důvodu jsou negativní externality těchto provozů méně intenzivní než provozů v průmyslovém parku, jehož součástí je žalobkyně, tak *v mezích žalobních námitek* obstál. Výdaje na MHD, osvětlení a další komunální služby se primárně odvíjejí od počtu zaměstnanců provozu a vzdálenosti provozu od dopravních či technologických uzlů. Doprava zatěžující životní prostředí a kvalitu komunikací se primárně odvíjí od provozované nákladní autodopravy (počet a kvalita automobilů a kvantitativní rozsah jejich užívání). V tomto směru žalobkyně žádná konkrétní skutková tvrzení nenabídla. Město zvýšeným místním koeficientem reagovalo na negativní externality, které jsou spojeny s provozem průmyslových areálů na jeho území. Zvoleným řešením město efektivně zohlednilo nerovné zatížení společného prostoru a sdílené infrastruktury a sledovalo zákonem aprobovaný účel. Žalobní námitky nezpochybnily, že by prostřednictvím místního koeficientu město vyšším daňovým zatížením diferencovaně nezacílilo na ty průmyslové parky (nemovitosti), jejichž užívání skutečně vyvolává negativní externality, které zhoršují místní poměry. Pro určité území lze přitom stanovit zvýšený místní koeficient, ač se na tomto území nacházejí provoz, které důvody zvýšeného místního koeficientu (různé negativní externality, které chce obec takto kompenzovat) způsobují v různé míře (včetně případu, kdy některý provoz nenaplnuje některý důvod vůbec).

51. Pokud jde o repliku žalobkyně ze dne 31. 7. 2025, soud podle § 71 odst. 2 in fine s. ř. s. nepřihlížel k tvrzením žalobkyně v této replice, které nebyly rozvinutím žalobního bodu včas uplatněného v žalobě. Šlo o (obecná) tvrzení, že (i) žalobkyně provozuje převážně dálkovou dopravu s menším množstvím jízd a menším zatížením místních komunikací, dále že (ii) společnosti provozující sklápěcí vozidla či přepravu sypkých materiálů byly zatíženy nižším koeficientem než žalobkyně, dále že (iii) vozový park žalobkyně splňuje nejprísnější hlukové normy, neobsahuje sklápěcí vozidla a neprodukuje prašnost nad běžnou míru, dále že (iv) je zjevný a v místních poměrech všeobecně známý rozdíl mezi komorním nesměnným provozem žalobkyně s jediným zaměstnancem využívajícím městskou hromadnou dopravu a rozsáhlými nově vybudovanými areály v průmyslové zóně na okraji města se stovkami, často agenturních, pracovníků, pracujících i v nočních směnách a využívajícími městskou hromadnou dopravu. Soud proto ani nehodnotil, zda jde o tvrzení relevantní, příp. prokázána.
52. Vzhledem k uplynutí lhůty pro podání žaloby soud stejně tak podle § 71 odst. 2 in fine s. ř. s. nepřihlížel k novým žalobním bodům uplatněným žalobkyní při jednání soudu. Zde šlo o tvrzení žalobkyně, že její nemovitosti jsou součástí staré průmyslové zóny, která se po roce 2000 rozrostla o novou průmyslovou zónu s jinou kvalitou. Soud se proto ani nezabýval tím, zda by mohla být tato tvrzení významná pro rozhodnutí soudu, resp. zda byla prokázána.
53. Soud tedy nezjistil, že by OZV byla nezákonná z důvodů, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, ani v rozsahu žalobních námitek ve vztahu k třetímu kroku algoritmu soudního přezkumu zákonnosti normotvorné činnosti města. Žalobkyně uvedla jediný důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí, a to právě nezákonnost OZV, které bylo

aplikováno při vydání napadeného rozhodnutí. Neměl-li soud OZV za nezákonnou a vznesla-li žalobkyně jen námitku nezákonnosti OZV, musel soud dospět k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

54. Soud závěrem považuje za vhodné doplnit ve vztahu ke všem žalobním námitkám, že v řízení před správními soudy se na rozdíl od řízení občanskoprávního neaplikuje § 118a o. s. ř. Správní soud není povinen účastníku řízení před rozhodnutím ve věci poskytnout poučení, že jeho tvrzení jsou nedostatečná nebo dosud nebyla prokázána, a vyzývat jej k doplnění tvrzení a důkazních návrhů (viz např. recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2025, č. j. 2 As 25/2025-32, nebo jeho rozsudky ze dne 18. 10. 2023, č. j. 7 Afs 392/2021-28, bod 30, ze dne 31. 5. 2023, č. j. 4 As 142/2023-55, bod 31, ze dne 22. 7. 2022, č. j. 10 Ads 303/2020-52, bod 15, ze dne 27. 2. 2020, č. j. 4 Ads 244/2018-131, bod 65, ze dne 6. 4. 2017, č. j. 7 As 215/2016-43, bod 16, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 2258/19, bod 14).
55. Žalobkyně v žalobě k důkazu navrhla a k žalobě přiložila platební výměr, napadené rozhodnutí, OZV včetně Důvodové zprávy, sdělení Ministerstva vnitra ČR ze dne 6. 3. 2024, právní analýzu ze dne 7. 11. 2023 a výňatek ze zápisu z jednání zastupitelstva města dne 21. 9. 2023. Všechny tyto listiny však byly součástí správního spisu, jímž správní soudy dokazování neprovádějí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS, nebo bod 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Afs 281/2020-70). Soud k důkazu provedl jen mapu lokality, pokud jde o polohu nemovitostí žalobkyně, Benky, Rejmana a Lagarde, dále polohu předmětné okružní křižovatky a oblasti Švédského vrchu.

VII.

Náklady řízení

56. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, avšak ten se práva na náhradu nákladů řízení vzdal ve vyjádření k žalobě. Proto soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. srpna 2025

JUDr. Veronika Burianová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.